

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ*

ΘΑ ΜΙΛΗΣΩ ἐδῶ γιά τά ἐλλαδίτικα νιάτα, τούς νέους καί τίς νέες τῆς Μητροπόλεως. Γιατί μόνο γι' αὐτούς μπορῶ νά ἔχω ὑπεύθυνη γνώμη, ἐπειδή μεταξύ τους ζῶ. Θά μιλήσω γλώσσα σκληρή, ὅπως σκληρή εἶναι ἡ γλώσσα τῆς ἀλήθειας. Ὅχι, πρὸς Θεοῦ, δέν ἔχω καμιά πρόθεση νά ἐπικρίνω τά νιάτα, νά ξαναρχίσω τήν αἰώνια γκρίνια μέ τό γνωστό τροπάρι τῶν γενεῶν πού ἔρχονται καί τῶν γενεῶν πού φεύγουν. Ὅτι οἱ παλαιοί τάχα εἶναι καλύτεροι καί οἱ νέοι χειρότεροι. Ὅχι. Γιατί ἂν πραγματικά οἱ παλαιοί ἦταν καλύτεροι τότε καί οἱ νέοι θά ἦταν ἀκόμα καλύτεροι. Πολλῶ κάρρονες. Δέν εἴμαστε «Σπαρτιάτες», εἴμαστε «Ἀθηναῖοι». Καί «Ἀθηναῖοι» εὐτελισμένοι, στούς ἔσχατους καιρούς, ὑπό τούς «Λακεδαιμονίους», τῆς κοινωνικῆς καί πνευματικῆς κραιπάλης καί ἀναίσχυντίας καί τῆς ἐθνικῆς ντροπῆς καί ἀναξιοπρέπειας.

Ἐδῶ, λοιπόν, στή Μητρόπολη, πού τό μόνο πού γνωρίζει εἶναι νά φωνασκεῖ συνεχῶς, γιά νά καλύπτει, προφανῶς, τά ἀλλεπάλληλα ἀνομήματά της, τά ἐγκλήματα καθοσιώσεως, πού διαρκῶς πράττει σέ βάρος τοῦ ἔθνους καί προπαντός τῆς Κύπρου, τοῦ τελευταίου αὐτοῦ βιγλάτορα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, οἱ νέοι καί οἱ νέες δέν συγκινοῦνται πιά ἀπό τήν τραγωδία τῆς Μεγαλονήσου καί ἀδιαφοροῦν παντελῶς στή συντριπτική τους πλειοψηφία γιά ὀτιδήποτε ἀφορᾷ τήν κυπριακή ὑπόθεση καί ἀκόμα αὐτή τή μοίρα καί τήν τύχη τῆς ἴδιας τῆς Κύπρου. Δέν εἶναι μόνο τό πνευ-

* Περ. «Κυπριακή Μαρτυρία», τευχ. 5 (1986). Λευκωσία. Ὅργανο Ὁμίλου Πνευματικῆς Ἀνανεώσεως.

μα τῆς εὐμάρειας, πού θά ἐπεκαλοῦντο οἱ κοινωνιολόγοι. Αὐτό εἶναι πρόξενος πολλῶν δεινῶν καί γιά τόν Ἑλλαδισμό καί γιά τόν Ἑλληνισμό. Ἄλλά —νά ἐξηγούμεθα— δέν ἀφορᾶ μόνο τούς νέους. Ἀφορᾶ κυρίως τούς μεγάλους, τούς ἠλικιωμένους, πού φέρουν ἀκέραια τήν εὐθύνη γιά τό προδοτικό κατάντημα τοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος. Naί, λοιπόν, ἐμεῖς πού ζήσαμε ἔστω ἀπό μακριά, ἀπό τήν Μητρόπολη, τήν μυθική ἐκείνη ἐποχή τῆς ΕΟΚΑ καί τούς Μάρτυρες ἀγωνιστές της, τούς Παλληκαριδιδης, τούς Καραολιδης, τούς Δημητρίου, καί τόσους ἄλλους Νεομάρτυρες, Νεο-Ἀκρίτες τῆς Ρωμηοσύνης μέ τόν ἀθάνατο Διγενῆ, νέοι τότε πρωίβραδύ στούς δρόμους γιά τήν Ἐνωση, αἰσθανόμαστε προδομένοι, ὅτι ξεπούλησαν τόν ἐνθουσιασμό μας καί τά ἰδανικά μας. Οἱ ἄλλοι, οἱ νεότεροι, πού ἀκολούθησαν, ἔζησαν τό πνεῦμα τῶν συμβιβασμῶν καί τῆς προδοσίας. Ἡ Ἐνωση πῆγε περίπατο καί ὅλοι τώρα ἐδῶ καί χρόνια, ἀπό τά ὥραϊα ἐκεῖνα μεγάλα χρόνια, μιᾶνε γιά ἀνεξαρτησία καί ἄλλα παρόμοια.

Μέ ποιό δικαίωμα ἐπομένως μπορούμε νά ἀπαιτοῦμε ἀπό τά σημερινά νιάτα νά ἀγωνιστοῦν καί γιατί; Καί πῶς νά μήν ἔχουν ἀδρανήσει τελείως, ὅταν τῶν ἀμέσως προηγούμενων γενεῶν ἡ συμπεριφορά εἶναι ἡ γνωστή, ριψασπιδική, προδοτική; Τούς παραδώσαμε τίποτε γιά νά τό συνεχίσουν; Τούς παραδώσαμε τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό τήν ΤΟΥΡΔΥΚ καί τήν ἀνεξαρτησία μέ ἀποκορύφωση τήν κατοχή τῆς μισῆς Κύπρου ἀπό τόν «Ἀττίλα»; Καί ποιά ἦταν ἡ διαπαιδαγώγηση γύρω ἀπό τό ἐθνικό θέμα; Καμία. Ἡ μᾶλλον διαπαιδαγώγηση συμβιβασμοῦ, βραβεῖα Ἰπεκσί, θούρια καί ὕμνοι γιά τήν Ἑλληνοτουρκική φιλία, ἀγκαλιές καί φιλιὰ μέ Τούρκους καί Τουρκάλες λογοτεχνάδες καί τραγουδιστάδες. Γιά νά μή μιλήσω γιά τίς ριψασπιδικές «φιλειρηνικές» τάχα ἐκπομπές τῆς τηλεοράσεως καί τοῦ ραδιοφώνου.

Τό θέμα, λοιπόν, καίει. Κι ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρός τόσο τά πράγματα θά γίνονται χειρότερα. Γι' αὐτό χρειάζεται προσεχτική, μεθοδική ἐπαναπροβολή καί ἐπαναποθέτηση τοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος στίς ψυχές τῶν νέων. Ἐστω ἀπό δῶ καί πέρα. Νέα ἀφετηρία τό Σχολεῖο, τό Νηπιαγωγεῖο —ναί τό Νηπιαγωγεῖο— τό Δημοτικό καί τό Γυμνάσιο. Ὅλα τά ἄλλα θά ἔρθουν μόνα τους.

Ἄπώλεια τῆς Κύπρου σημαίνει τελεία ἀποδυνάμωση τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀφετηρία νέων δεινῶν γιά τόν νησιωτικό πρῶτα ἑλλαδικό χῶρο καί τόν ἠπειρωτικό ἀργότερα. Μέ τήν Μικρασιατική Καταστροφή τοῦ 1922, γιά πρώτη φορά

στήν ἱστορία ἀλλοιώνεται ὁ χάρτης τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου μεγάλου καί ρωμαλέου Ἑλληνισμοῦ. Καί ἡ Κύπρος ἀνήκει στόν ἴδιο ἱστορικό καί γεωγραφικό χῶρο τοῦ χαμένου πιά Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρασίας, τῆς ἀσιατικῆς Ἑλλάδος. Πρίν ἀπό τό '22, πρίν ἀπό τήν Καταστροφή, ἡ Ἑλλάδα πατοῦσε μέ δύο πόδια. Τό ἕνα στό Αἰγαῖο καί τό ἄλλο στήν Ἀσία. Μετά τό '22 στέκεται στό ἕνα πόδι σάν γαλλοπούλα τά Χριστούγεννα, πού ὀδηγεῖται στή σφαγή. Καί ἡ γαλλοπούλα μέν τό ἔχει τό πόδι της καί μπορεῖ νά τό ξαναχρησιμοποήσει, ἐνῶ τῆς Ἑλλάδας κόπηκε καί ἀπό τότε ἔμεινε μέ τό ἕνα. Κουτσαίνει, γιατί ἔχασε τό σπουδαιότερο στρατηγικό της ἔρεισμα: τήν ἑλληνική Μικρασία, τήν ἀσιατική Ἑλλάδα, πού τήν ἐστήριζε καί τήν ἔκανε νά αἰσθάνεται δυνατή καί αἰσιόδοξη.

Νά ἡ μεγάλη, ἡ μοναδική ἀξία τῆς Κύπρου. Γιατί οἱ Τούρκοι μέ τόν «Ἀττίλα», μᾶλλον μέ τούς «Ἀτίλεις», πάνε νά ὀλοκληρῶσουν τήν κατάληψη τῆς ἀσιατικῆς Ἑλλάδας. Δίνουν τήν τελευταία τους μάχη στίς ὄχθες τοῦ Σαγγαρίου. Ὅχι, γιά τούς Τούρκους ὁ πόλεμος ἐκεῖνος δέν ἐτελείωσε. Συνεχίζεται. Ἐκεῖνοι τό γνωρίζουν πολύ καλά. Ἐμεῖς δέν τό πήραμε ἀκόμα εἶδηση.

Αὐτό νά ποῦμε στά νιάτα. Ὅτι ὁ πόλεμος ἐκεῖνος συνεχίζεται, Ὅτι ἀπώλεια τῆς Κύπρου, σημαίνει αὐτομάτως καί ἀπώλεια τοῦ ἑλλαδικοῦ χῶρου. Ὅτι κινδυνεύουν οἱ ἴδιοι. Ὅτι *ὑπάρχει πραγματικά* τέτοιος κίνδυνος καί ἐπομένως δέν μπορούν νά παίξουν. Γιατί δέν παίζουν οἱ Τούρκοι καί τά Τουρκόπουλα, πού αὐτά διδάσκονται καθημερινά στό Σχολεῖο, στό σπίτι καί στό Στρατό. Ὅτι ἡ εὐμάρεια, τά φιλειρηνικά τάχα κινήματα, ἡ περιβόητη ἑλληνοτουρκική φιλία κι ἄλλα πράματα ντροπῆς, προδοτικά, ἀποτελοῦν «σκληρό» ναρκωτικό, δηλητήριο γιά τίς ψυχές τους, πού παρασκευάζεται στά ἐργαστήρια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Γένους καί προσφέρεται μεθοδικά τήν κατάλληλη ὥρα ἀπό τούς μαστροπούς τοῦ ἰδεολογικοῦ λαθρεμπορίου γιά νά ἐκπορνεύσουν τά ἅγια τῶν ἀγίων τῆς πατρίδας μας: τά νιάτα. Γιατί ἔτσι εἶναι βέβαιοι, ὅτι ναρκοθετοῦν τό μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί κάθε ἐλπίδα ἀναγεννήσεως τῆς οἰκουμενικῆς ἰδέας τῆς Ρωμηοσύνης.